

dlužno dodati, že zákon v §u 57, druhá věta vyr. ř. nerozeznává, z jaké příčiny se stalo opožděné placení.

Čís. 6072.

**Ochrana nájemců (zákon ze dne 26. března 1925, čís. 48 sb. z. a n.).
Spolek pro postavení chorobince nespadá pod § 31 čís. 3 zákona.**

(Rozh. ze dne 26. května 1926, Rv I 803/26.)

Žaloba, již domáhal se spolek pro stavbu chorobince ve V. v Čechách a okresní správní komise v P. na žalovaném, by vyklidil byt, obývaný v chorobinci, byla zamítnuta soudy všech tří stolic, Nejvyšším soudem z těchto

důvodů:

Dovolání se marně snaží vyvrátiti správnost názoru odvolacího soudu, podle něhož nelze žalující spolek zařaditi mezi sociálně pojišťovací ústavy, o nichž mluví § 31 čís. 3 zákona o ochr. náj. Doslov právě naznačeného místa zákona svědčí jasně proti názoru dovolatele. Jestliže zákon z ochrany nájemníků výslovně vyjímá domy sociálně pojišťovacích ústavů, nelze výjimku tu proti jeho doslovu přiznati též jiným sociálně činným ústavům, které nevyvíjejí činnosti pojišťovací. Kdyby to zákon byl zamýšlel, byl by zajisté použil místo užšího pojmu »pojišťovací«, nějakého širšího pojmu, jako činný, pečující, zopatřující a pod. Neučinil-li tak, stalo se to jistě úmyslně. Tomu nasvědčuje také důvodová zpráva k poslednímu zákonu o ochraně nájemníků. Výjimka, o kterou tu jde, byla přiznána jen státu, železnicím a jejich fondům, osadám, obcím, okresům, župám, zemským župním svazům a vedle těchto jen ještě sociálně pojišťovacím ústavům, a to proto, že se u těchto právních osob netřeba obávatí zneužívání neobmezeného práva k výpovědi, nýbrž lze u nich předpokládati, že budou prováděti rozvážnou bytovou politiku. Je na snadě, že nelze se stejnou důvěrou jako na správu státu, zemí a ostatních nahoře vypočítaných právních podmětů spoléhati také na správy všech sociálně činných podniků bez rozdílu. Jejich počet je velmi značný, až nespočetný a nepřehledný. Byly tudíž z nich vyvoleny jen sociálně pojišťovací ústavy, neboť jejich počet je poměrně malý (srov. k tomu sdělení č. 78 v 6. čísle Věstníku min. spravedl. z r. 1925 str. 104) a jejich správa je podle zákonné organisace tohoto druhu sociální činnosti tak upravena, že onen předpoklad o jejich důvěryhodnosti v řečeném směru je skutečně ospravedlněn. Že žalující spolek, jemuž tím na významu jeho činnosti pro sociální blaho obyvatelstva v jeho okrsku nijak nemá býti ubráno, k ústavům sociálně pojišťovacím, o nichž nahoře byla řeč, počítati nelze, připouští vlastně dovolání samo, srovnávajíc úkoly, stanovy a určení jeho se zákonnou činností ústavů sociálně pojišťovacích a dospívajíc k úsudku, že by jej podle toho bylo těmto postaviti na roveň, neboť ani podle těchto

vývodů nedostává se žalujícímu spolku nejpodstatnějšího příznaku sociálně pojišťovacích ústavů, povinné činnosti pojišťovací. Nelze proto názor dovolatelův se zákonem — ani podle jeho zvláštního znění ani podle jasné vůle zákonodárce (§ 6 obč. zák.) — sloučiti. Odvolací soud tudíž právně nepochybil (§ 503 č. 4 c. ř. s.), nevyhověv odvolání proti rozsudku prvního soudu, jenž žalobu pro nedostatek zákonného předpokladu (§ 31 č. 3 zák. o ochr. náj.) zamítl.

Čís. 6073.

Proti vymáhajícímu věřiteli, zabavivšímu exekucí na movitosti příslušenství nemovitosti, jest hypotekární věřitel oprávněn domáhati se nepřípustnosti exekuce podle §u 37 ex. ř.

(Rozh. ze dne 27. května 1926, R I 426/26.)

Na koželužské továrně firmy F. a spol. bylo vloženo zástavní právo pro pohledávku žalující spořitelny. K příslušenství továrny náležel také velký železný žehlící stroj, jenž byl v továrně trvale umístěn a upevněn a sloužil k provozu koželužny. Stroj ten byl zabaven pro vykonatelnou pohledávku firmy M., jež nevyhověla vyzvání spořitelny, by zabavený stroj jako příslušenství továrny vyloučila z mobilární exekuce. Žalobkyně odvolávajíc se na předpis §u 37 ex. ř., navrhla vydání rozsudku, že zabavený stroj je příslušenstvím továrny, a že exekuce na tento stroj jako na věc movitou je nepřípustná a se zrušuje. Procesní soud první stolice zamítl námitku nepřípustnosti pořadu práva, rekursní soud námitce vyhověl.

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu.

D ů v o d y:

Nelze souhlasiti s odvolacím soudem, že žaloba souzené rozepře jest vyloučena z pořadu práva a že otázku, zdali jest samostatná mobilární exekuce na žehlící stroj přípustná, možno řešiti a rozhodnouti podle §§ 39 čis. 2 a 252 ex. ř. jen v řízení exekučním. Souhlasiti jest s právním názorem prvního soudu. Není o tom pochybnosti, že v řízení exekučním může i třetí osoba — a mohla i žalobkyně — oznámiti soudu, že určitý zabavený předmět jest příslušenstvím nemovitosti a že tedy může býti vzat do exekuce jen s nemovitostí samou (§§ 39 čis. 2 a 252 ex. ř.) a že exekuční soud, ježto jde o předpis práva donucovacího, má z moci úřadu zjistiti vlastnost příslušenství a zjistí-li tak, má mobilární exekuci ve příčině takového předmětu zrušiti. Rozhodnutí tohoto druhu platí pak ovšem pro všechny účastníky a proti všem účastníkům. Ale kdyby exekuční soud takovému podnětu třetí osoby nevyhověl, neměla by tato, nejsouc účastníkem exekučního řízení, opravných prostředků, takže by tato cesta nevedla vždy k cíli. Již z tohoto hlediska dlužno připustiti, by třetí osoba, dotčená zabavením příslušenství nemovitosti, domáhala se sporem podle §u 37 ex. ř. rozsudku o nepřípustnosti exekuce proti určité